

Dobrosława Świerczyńska

Zagadka angielskiego przekładu "Trzech Budrysów", Dobrosława Świerczyńska, "Przegląd Humanistyczny" nr 4 (1975) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 18/4 (58), 131

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) ŚWIERCZYŃSKA Dobrosława: Zagadka angielskiego przekładu "Trzech Budrysów". "Przegląd Humanistyczny" 1975 nr 4 s. 107-111.

Artykuł jest przyczynkiem do angielskiej recepcji Mickiewicza. Na tle angielskich i francuskich przekładów "Trzech Budrysów" omówiono nie notowany w bibliografiach mickiewiczowskich przekład ballady zamieszczony w "New York Herald" w 1925 r. Autor tłumaczenia, nie znany bliżej Willis Steell, zmienił układ stroficzny utworu, wprowadził nieznaczne zmiany w obrazowaniu i słownictwie i - co najważniejsze - pominął nazwisko autora oryginału.

BP/58/63

D.Ś.

(II) TYBORCZYK Jan: Humorystyczna i satyryczna onomastyka w utworach Bolesława Prusa. "Ruch Literacki" 1975 z.2 s. 81-88.

Charakterystyka rodzajów i funkcji nazw znaczących w twórczości - głównie nowelistycznej - Prusa. Po omówieniu różnych definicji humoru i dowcipu (w tym także definicji Prusowskich) autor przedstawił metody tworzenia dowcipu onomastycznego: neologizmy, przewartościowania strukturalne i semantyczne, grupowanie struktur przeciwstawnych. Prus dla celów satyrycznych i humorystycznych wykorzystywał w nazewnictwie semantykę nazw z odwołaniem się do ogólnego ich znaczenia, używał słownictwa określającego ujemne cechy ludzi i środowisk, stosował odpowiedni dobór imion związanych z pewną tradycją historyczną, literacką i społeczną, posługiwał się zdrobnieniami oraz formami tworzonymi według struktur nazw obcych. Elementy humorystyczne nazw wzmacniał pisarz przez kontekst językowy i sytuacyjny lub przez komentarz autorski.

BP/58/64

D.Ś.